

La clàusula interna

Anna Boluda

Premi Igualtat 2018 de relats, categoria persones adultes
Ajuntament de la Pobla de Vallbona

Maria intenta dissimular el somriure mentre s'acaricia la panxa per damunt de la brusa. Està a punt de començar la reunió que pot donar-li, per fi, el lloc de treball pel que porta lluitant des de fa anys. Va entrar de becària però sempre va tindre grans aspiracions. Per això va aguantar anys amb un sou de misèria, des que va acabar la segona carrera i mentre es treia el màster com podia. Però sabia que aquest moment arribaria. S'ha fet valdre i ara pot convertir-se en *project manager*. Només falta una última entrevista i el lloc serà seu. I no pot arribar en un millor moment.

—Bon dia, Maria, bonica —, li diu el cap de l'oficina regional, per a qui porta treballant durant jornades interminables des de fa més de quinze anys i que sempre està disposat a tirar-li una floreta—. Estem molt contents de què sigues una de les finalistes per a aquesta posició. Coneixem de sobres la teua dedicació a l'empresa, però tot i això volem fer una repassada al teu *currículum vitae*, sobretot per als accionistes internacionals que ens acompanyen hui en aquesta decisió tan important.

Dos senyors amb canes, americanes i corbates quasi idèntiques assenteixen sense dir res.

—Per descomptat, senyor Mateu —fa temps que li diu Jaume, però hui no toca dir-los pel nom, encara que a ella es dirigisquen sense tant de formalisme—. Com poden veure a la documentació, sóc doble graduada en Dret i Direcció d'Empreses, i tinc un màster també en Comerç Internacional...

—I el màster, com és que el va fer a distància? —pregunta un dels encorbatats.

—Bé, com que el vaig cursar mentre ja treballava a l'empresa, vaig considerar que era la manera que millor s'ajustava a la meua disponibilitat horària en aquell moment... —a Maria li vénen al cap les llargues nits acabant treballs, després d'incomptables hores extres no remunerades i de dedicar el mínim imprescindible per tindre una casa habitable i un tàper digerible per l'endemà.

—Tampoc no va triar una universitat de massa prestigi —amolla l'altre accionista.

—Puc assegurar-los que la formació que vaig rebre va ser molt completa i, a més, vaig poder fer pràctiques a Londres —i no pot oblidar que va invertir el seu mes de vacances i tots els estalvis que tenia per poder afegir aquella línia al seu historial, tot i que només li va servir per aprendre a esquivar la insistència brutal del seu encarregat per convidar-la a sopar.

La resposta sembla convèncer els capitosts i l'entrevista prossegueix amb una repassada a la seua trajectòria professional pels diversos departaments de la companyia. Arriben al moment de les condicions:

—Com ja sabrà, aquest càrrec implica una certa disponibilitat per a viatjar.

—En sóc conscient, i no hi ha cap problema —ho té ben parlat amb Miquel, el seu nóvio, i ho tenen tot previst. Serà complicat, però se les arreglaran.

—No parlem només de les reunions habituals a les oficines centrals, potser també cal visitar clients internacionals...

—Sé la dedicació que s'espera d'un *project manager* —li fa un poc de ràbia haver de parlar en masculí, però ara no és moment per a segons quines reivindicacions— i li puc assegurar que tinc total disponibilitat.

—No té fills, vosté? —li diu sense contemplacions un dels entrevistadors, saltant-se tota la regulació sobre els temes que no es poden plantejar en una entrevista de treball. A ella se li comença a regirar l'esmorzar—. Ni idea de tindre'n?

El mareig de Maria va en augment i no sap si és per la situació o pels canvis hormonal que la tenen del revés des de fa unes setmanes. Li passen pel cap les converses amb les amigues que li havien advertit que això passaria, que li ho preguntarien segur. I el somriure burleta dels companys que li feien veure que de dones, en llocs tan alts, a aquella empresa no en volien ni sentir a parlar. Intenta fer-se la despistada per guanyar temps.

—Disculpe, com diu? Com ja he explicat, puc garantir la flexibilitat que requereix aquest treball...

—Maria, bonica, no t'ho prengues a pit —ara és Jaume, el senyor Mateu, el qui l'ha explotada des de fa tants anys, qui pren la paraula—. Has d'entendre que no ens la podem jugar, és un lloc de molta responsabilitat i ja sabem que les que tenen xiquets no poden complir amb eixe ritme de treball... —Maria no dóna crèdit i torna a posar-se, sense voler, la mà sobre la panxa, aquella panxa on fa poc que alguna cosa ha començat a bategar—. Per això, i això no pot eixir d'ací, eh bonica?, perquè no ens emportem sorpreses ni malentesos més endavant, hauries de signar un document intern —la sala li pega voltes, les nàusees creixen per moments—, una breu clàusula interna per la qual et compromets a no quedar-te embarassada en els pròxims cinc anys... —trentaset més cinc són quaranta-dos, el cap de Maria ha passat de l'estupefacció al mètode matemàtic per calcular la davallada espectacular que això suposaria en la seua probabilitat per tornar a engendrar, amb el que ja li ha costat, ara que per fi ho ha aconseguit. Reviu les visites a la clínica, els tractaments, el discurs de la doctora sobre els inconvenients d'haver esperat tant, els innumerables resultats negatius dels tests d'embaràs...

El senyor Mateu aprofita el silenci per detallar els beneficis associats a l'ascens laboral: el cotxe d'empresa, una ampliació en l'assegurança mèdica (que no cobreix, per cert, el tractament d'infertilitat, bé que ella ho sap), un *bonus* anual de xifra marejant... La ment de Maria repassa els anys d'estudi, les hores de faena invertides per arribar fins ací, la seua determinació per tindre un lloc com el que li estan oferint i que ella s'ha guanyat amb tant d'esforç, la creença ferma en la igualtat d'oportunitats, la possibilitat d'assolir el somni de la seua vida laboral.

Demana permís per excusar-se un moment i va de cap als lavabos. Pel desaigüe s'escolen, sense poder evitar-ho, la bilis, les llàgrimes i la desesperança a parts iguals.